

Editura NEUMA
Strada Libertății, nr. 188
Apahida, Județul Cluj

Editor: Andrea H. Hedeș

Copertă și DTP: Gelu Iordache

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
TECULESCU, MIRCEA
Costumul gol al astronautului / Mircea Teculescu. -
Apahida : Neuma, 2024
ISBN 978-630-6592-46-3

821.135.1

Mircea Teculescu

Costumul gol al astronautului

Editura
NEUMA
2024

Au scris despre poeziile lui:

Otilia Ardeleanu, Mioara Bahna, George Bădărău, Ion Bălu, Ionel Bota, Zenovie Cărlugea, Alexandru Cistelean, Christian Crăciun, Evelyne Croitoru, Titi Damian, Ioana Diaconescu, Ana Dobre, Florin Dochia, Gela Enea, Romeo Aurelian Ilie, Horia Gârbea, Adrian Lesenciuc, Daniel Luca, Daniel Marian, Mihaela Meravei, Nicoleta Milea, Ionel Necula, Felix Nicolau, Codruț Radi, Savu Popa, Constantin Trandafir, Diana Trandafir, Eugenia Țarălungă.

Date biografice:

Născut în data de 3 iunie 1962, la Ploiești, ialomițean după mamă, argeșean după tată, câmpinean de aproape patruzeci de ani.

CUPRINS

călătoria 5

zilele inimilor

ziua I 9

ziua II 10

ziua III 11

ziua IV 12

ziua V 13

ziua VI 14

ziua VII 15

ziua VIII 16

ziua IX 17

preschimbă-i haina sufletului meu

cețuri albe 21

reflexie 22

dresorul 23

un sfat 24

ketchup 25

side road 27

procedura 28

un loc prea apropiat 29

în casa zilelor trecute 30

grămăjoarele 31

proprietarul luminii	33
frumos înotau cuțitele	34
dunga	35
transgresiune	36
ruga	37
ovoidul	38
artistul	39
ceva alb, ascuțit	40
timpul din timp	42
elegie despre iarna terminată de inimile noastre	44

nu mă atinge, nu îmi vorbi

nu	49
viața ta	50
fotografie cu imagine mișcată	51
o disgrafie de adâncime	52
precum focul	54
monografie	55
dimineață	56
singur	57
ziua mea	59
glosolalie	60
buchetul	61
observație	62
viitorul	63
verticale	64
corp fixat în piatră	65

cenușa vulcanului	67
lucrarea	68
întâlnirea	70
alt ins	72
o grădină	73
elegie despre nemărginire	75

pași prin clarobscurul oraș

pasul 1	79
pasul 2	80
pasul 3	81
pasul 4	82
pasul 5	83
pasul 6	84
pasul 7	85
pasul 8	86
pasul 9	87

despre Mircea Teculescu 89

Motto:

„Arta este o formă de rugăciune.
Omul nu trăiește decât prin rugăciune”

Andrei Tarkovski

călătoria

În după-amiaza începutului de anotimp
una din formele trupului lui a rămas
în urmă, ca un costum gol de astronaut
ce ajunge să plutească neștiut pe
apele întunecate ale trecătorului Oceanus;
acolo talentul de surfer al vântului
nu mai exista, nici vorbe, care să-l
cuprindă strâns cu înțelesul lor, doar
o liniște de albastru închis și dafin;

a continuat apoi să se multiplice ușor,
cum tot mai stinse valuri, în zile și nopți;

ajuns la jumătatea timpului promis
privea mereu la înălțimea de stele,
dintre crengile unui brad de Crăciun;
imagini cu ființe care îl știau sau
ființe ce îl văzuseră doar o dată apăreau
pe ramuri, în vârful acelor verzi, apoi
se risipeau încet, iar cerul s-a apropiat
să vadă mai bine cum trăiește el acolo;
acela a fost semnul profund - întregitor

că poate reaminti oamenilor știuta frază:
„Cel ce de moarte se teme, o poartă pe umeri!”

și flori răsăreau, din toți cei ce puteau să-l audă

ziua I

prieteni dulci - amăru, zilele inimilor noastre
au ajuns acum în sălbăticia dintre un anotimp și altul,
cu aceleași mers, deloc șovăielnic;

iată-le, au încălțările ultimei treceri prin muzeul
trenulețelor, spre castele, și mai departe, spre munții
ce-și taie conturul în albastru și gri; ei, cu nepăsarea
lor de uriași, pentru care nu contează istoriile așezate
în tăblițe din aur, ori secretele ascunse în plumb
pentru grele, parfumate după-amiezi;

bocancii lor aurii trec pe lângă o poiană spre o altă poiană,
se strânge pe ei, ca o pojghiță, sfiala din curtea mănăstirii
unde crucea însoțește totul, nici astăzi nu este altfel;
jocul patimilor a trecut, acum ele dăruiesc pădurea munților
și tulbură praful de cuvinte în care se nasc urme,
prin încăperea unde odinioară regina scria poezii;

condurii acestor zile poartă cu ei foșnetul mulțimii
de cărți aflate acolo, le-am putem imagina deschise - închise
prin marele parc, clape ale unui pian uriaș din care se nasc
sunete, muzica urcă spre vârfuri, cuprinde apoi stâncile
cu nume de sfântă și de împărat, ca o maree ce se va retrage
seara, în conuri de brad;

prieteni dulci-amăru, minunate sunt zilele inimilor noastre
în sălbăticia dintre un anotimp și altul, printre
frunzele colorate acoperind pământul, ca noi toți, oamenii

firele nisipurului de pe țărm nasc găze, fluturi,

văd, ascult și inima se umple încet
de valuri, delfini și pești cu umbre de argint,

îndepărtată și singură fata,
îndepărtată și singură fata cu chip de icoană
și trup mângâiat de brațele vântului,
din irișii ei două trestii își curg ramurile;

uite ce faci, pământ al tristeții,
uite, caut iar pe mine urmele nisipurii -
prin aerul de mai ieri, cel vechi,
pâlpâie ziua, îndepărtată și nesigură,

e o liniște ondulantă de văi și stinse ecouri,
mai departe valurile înalte ale orașului -

o singură umbră, o singură pasăre, un singur copac

ziua III

grija magică dinaintea primei
atingeri - o vrajă a netimpului
cu nuanțe prinse acum imagistic
în ct-uri, rmn-uri, scintigrafii -
ele te vor ajuta să devii mai bun;

imagini pictate de a ta privire
răsar prin neconținutul aer:
femei cu păsări pe cap,
bărbați având colivii în loc de cap,
oameni cu două și trei capete -
parcă am fi la începutul lumii;

la marginea tăcutului oraș
uitarea elimină ultimile amintiri,
apoi dispare,
se împrăștie în felurite măști -
lângă mine, întodeauna,
frumusețea ta care nu se mai termină

poate că atunci când cântecul cocoșului va cresta zorii
o să simți iarăși miile de fluturi cum se zbat în tine
și încet sinapsele tale se vor înălța până la nori;

poate că zeci de trandafiri curcubeu îți vor înflori
pe piept, pe spate, de-a lungul pulpelor -
și asta va însemna, desigur, o mare bucurie;

poate că reliefurile asta ciudate, al minutilor
în care umbrele și-au unit părul și sângele,
va deveni o câmpie, jalonată de maci care ard;

poate că, învăluită de fericire, o să auzi cum
plantele se ivesc ușor din jardiniere, iar camera
în care stai va începe ușile să-și înmulțească;

poate că irișii tăi își vor schimba întruna culoarea,
până când noaptea va căpăta tăietura aceea luminoasă,
de la sfârșit, spre care vagi siluete se îndreaptă, mereu;

poate că ești urma unei amintiri - ca o trăsătură de penel
ce a mângâiat odinioară pânza cu Mona Lisa, cea care
însoțește acum reclamele, bune ca niște săruturi ale morții

ziua V

am privit spre clădirea
din care știu că și tu mă priveai,
o urmărire aproape de începutul verii,
aproape de începutul sfârșitului -
nu am văzut nimic care să se ivească din ziduri
umbre, praf, sau lacrimi ca niște mici semne
pe tencuiala pereților, pe sub ferestre -
care să rămână până la capătul zilelor noastre,
chiar și mai departe, pe muntele tot mai pline de oaze,
chiar și pe nisipul unde marea aruncă amintirile
celor dispăruți, prinși în timpul lor de atunci,
acum desuet;

am privit spre lumina pe care tu o ai
și care nu se vede niciodată în afară, pentru alții;
cu puțin timp înainte îmi vorbisei fără nici un cuvânt,
o adevărată comunicare între noi,
m-am gândit că te compromite grav
în fața prietenului tău,
m-am întors cu spatele, am plecat

toate ferestrele - chipul tău:
privesc fericit
și mă gândesc la Borges,
Jorge Luis Borges

și la mulțimea ferestrelor
care există pe lumea asta

ziua VII

ea stă în cea mai frumoasă poză de profil
pe care dragostea i-a făcut-o vreodată -
o plastilină din carne, modelată de lumina înceată
a intrării în noapte - peste tot sunt presărate semne,
întunericul începe să-și arate nemișcații
satiri din marmură, ce pun pe fugă toți trandafirii,
în strâmbے șiruri;

ea stă înconjurată de fotografii cu bărbați
plini de bacnote și plăcere în pânțele lor,
iar sângele acelora
pe care demult i-a iubit
cade peste acoperișuri și balcoane
în picuri tot mai puternici;
curând orele se vor schimba după bunul lor plac,
se vor prăbuși blocuri și case, orașele toate;
asasinați de flori sălbatice, florile câmpului drag,
vor pieri toți cei din lumea ei,
cu iubirile lor ascunse în pietre
din care focul poate izbucni oricând;

ea stă acum în noaptea ce zace cu fața în sus -
un grăunte al materiei ce-și schimbă singură forma,
rostogolit de mișcarea numită timp -
și poate că într-o zi se va alătura marelui pustnic,
cel a cărui barbă se unește cu marginea mării;
vom avea atunci cea mai frumoasă poză
pe care dragostea a făcut-o vreodată